

майбутнього фахівця як здатність суб'єкта до успішного здійснення комунікативної взаємодії в професійній сфері, що ґрунтується на системних знаннях комунікативних технологій спілкування, та способів їх здобуття, риторичних уміннях і навичках, а також сукупності особистісних якостей, які охоплюють мотивацію, вольовий прояв і рефлексію.

Модель КК державних службовців розуміємо як інтегративну структуру, складниками якої є такі компоненти: емоційно-ціннісний (мотиваційні потреби, інтереси, цілі та цінності риторичної діяльності); когнітивний (повнота, системність, гнучкість знань, їх науковий характер, етична спрямованість знань); комунікативно-діяльнісний (пізнавальна активність, творча управлінська діяльність, уміння і навички переконувати співбесідника, лідерські здібності, мистецтво управління); особистісно-розвивальний (здатність до саморозвитку, уміння і навички самоуправління та рефлексивної діяльності, досвід професійної комунікації). Дана модель визначає цілі і зміст професійної комунікації державних службовців менеджера в системі публічного адміністрування.

Інформаційні джерела

1. Регіональна політика та місцеве самоврядування: підручник / Куц Ю. О., Мамонова В.В., Наконечний В.В., Ольшанський О.В. Х.: Вид-во: ХарРІНАДУ «Магістр», 2018. 208 с.
2. Нагаєв В.М. Публічне адміністрування: електронний навчальний посібник. Х.: ХНАУ. 2018. 278 с.
3. Нагаєв В.М. Формування досвіду соціокультурної професійної комунікації менеджерів у процесі їх фахової підготовки. *Актуальні проблеми інноваційної економіки*. № 2, 2017. С. 42-47.

МЕНЕДЖМЕНТ АГРОХОЛДИНГІВ У СУЧАСНИХ УМОВАХ РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Накісько В.О., здоб. ОС «магістр»,

Сумцова А.Ю., здоб. ОС «магістр»

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **С.В. Руденко**
Державний біотехнологічний університет

З практики господарювання суб'єктів бізнесу в Україні бачимо, що у сфері агробізнесу лідерські позиції займає корпоративний сектор, в основному представлений великими сільськогосподарськими підприємствами та їх об'єднаннями. Ці підприємства є основними виробниками і експортерами сільськогосподарської продукції.

Оскільки агробізнес має велике значення для економіки країни, дослідження управління цим сектором набуває особливого інтересу.

Важливо зазначити, що потенціал корпорацій часто використовується не на повну силу через низький рівень менеджменту та неефективну організацію. Удосконалення управління цими структурами стає насущною потребою для підвищення ефективності та конкурентоспроможності агробізнесу.

Як показує світова і вітчизняна практика, інтеграція позитивно впливає на розвиток агропромислового комплексу та його окремих підкомплексів. Такі структури об'єднують сільськогосподарське виробництво, підприємства, які постачають для сільського господарства ресурси, переробляють і реалізують продукцію. Зростає вплив великих структур про що свідчить, що саме агрохолдинги є одними з основних суб'єктів в аграрній економіці: від них залежать ціни на продукти харчування, вони є основними експортерами сільськогосподарської продукції, формують ВВП країни, створюють нові робочі місця та впроваджують інновації у сільське господарство та точне землеробство [1].

Нами узагальнено, що економічними перевагами інтегрованих вертикальних агроформувань є:

- зниження витрат виробництва за допомогою переваг значних розмірів і спеціалізації (економія від масштабу виробництва);
- конкурентоспроможність і можливість проникнення на нові ринки;
- підвищення стійкості виробничо-економічної діяльності, зниження фінансових ризиків за рахунок більш стабільного забезпечення ресурсами і збуту продукції, диверсифікація виробництва;
- розширення інвестиційної діяльності за рахунок власних і позикових коштів, що пов'язано з підвищенням привабливості інтегрованого об'єднання як об'єкта інвестування;
- підвищення ефективності використання ресурсів і отримання продукції з високою доданою вартістю;
- досягнення синергетичного ефекту від сумісної діяльності всіх структур, які входять до агрохолдингу [2-5].

Важливою складовою успішного функціонування агрохолдингів є ефективна система управління, яка охоплює всі аспекти діяльності агрохолдингу. Ця система включає в себе не лише управління окремими підприємствами, а й координацію всіх компонентів агрохолдингу. Основні складові такої системи включають наступне:
1. Створення агрохолдингу. Включає в себе принципи, форми і методи

об'єднання організацій в єдиний агрохолдинг. Це включає в себе визначення статусу кожної організації, яка входить до складу агрохолдингу, як учасника материнської компанії, дочірньої компанії, залежної організації або позбавленої юридичного статусу. Великі сільськогосподарські, переробні, агросервісні, торгові і фінансові організації можуть бути включені до складу материнської компанії;

2. Управління кожною організацією агрохолдингу. Включає в себе внутрішнє управління кожним підприємством агрохолдингу, з участю представників учасників юридичних осіб і менеджменту кожного підприємства.

3. Управління системою взаємовідносин. Охоплює координацію взаємодії між учасниками агрохолдингу, суб'єктами господарської діяльності на технологічному ланцюгу, а також суб'єктами сумісної діяльності з питань фінансових потоків та інші аспекти. Зазначено, що кожен з цих напрямків має свою специфіку, і важливо ретельно розробляти стратегії та методи управління кожним аспектом агрохолдингу. Усі ці складові разом створюють систему управління, яка допомагає агрохолдингу оптимізувати діяльність і досягти більшої ефективності в аграрній сфері.

Управління кожною структурою агрохолдингу юридичні особи здійснюють самостійно, відповідно до чинного законодавства, організаційно-правової форми і видів діяльності. Управління системою взаємовідносин учасників будується на необхідності постійного забезпечення узгодженості інтересів. В основі узгодженості економічних інтересів покладено розподіл доходу від реалізації кінцевої продукції між учасниками агрохолдингу. Тут необхідно розглянути два напрями: розподіл доходів на вкладений капітал і розподіл доходів від участі в сумісній діяльності як материнської компанії так і дочірніх структур. У першому випадку в основі розподілу покладено частку від інвестицій в уставний капітал, у другому – дохід від реального вкладу в сумісну діяльність, створення і реалізації кінцевої продукції, причому вклад може бути як участь в технологічному процесі, так і вкладення інвестицій у розвиток виробництва, перероблення і реалізації продукції.

Об'єктивною необхідністю в агрохолдингах є освоєння інноваційних технологій, забезпечених технікою і обладнанням нового покоління, які дають можливість підвищити продуктивність праці, знизити собівартість агропродукції, поліпшити її якість. Освоєння таких технологій має базуватись на біологізації, екологізації і цифровізації землеробства, рослинництва, тваринництва, а для цього необхідні інвестиції та залучення інвесторів. Важливою умовою успішного функціонування агрохолдингу – наявність у його складі

організації-інтегратора, який володіє інноваційним і бізнес-досвідом; залучення в діяльність агрохолдингу кваліфікованих керівників і спеціалістів [2].

Ефективність функціонування агрохолдингів як вертикально інтегрованих утворень корпоративного типу досягається як шляхом високої концентрації праці і капіталу на значних площах, так і шляхом переваг використання моделі управління, що досягається внаслідок уніфікації технологічних та управлінських підходів. У сучасних реаліях розвитку економіки рівень конкурентоспроможності агрохолдингів залежить від технологічності виробництва, використання результатів інноваційної діяльності, що дозволяють збільшити обсяг доданої вартості внаслідок значного зростання продуктивності.

Інформаційні джерела

1. Агрохолдинги України. URL:<https://tripoli.land/ua/agrokholdingi-ukrainy>.
2. Власенко Т.А., Руденко С.В., Накісько О.В. Управління підприємствами корпоративного типу в агробізнесі. Актуальні проблеми інноваційної економіки та права. 2023. № 1-2. С. 83-88.
3. Грідін О.В., Дудник О.В., Руденко С.В. Сутність, місце та сучасне значення ризикменеджменту в управлінській парадигмі організації. Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства імені Петра Василенка. 2018. Вип. 191. С. 188-201. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vkhdutug_2018_191_21.
4. Рунчева Н.В. Управління розвитком корпоративних відносин в аграрній сфері економіки: монографія. Херсон: Айлант, 2017. 362 с.
5. Драган О.О., Зубченко В.В. Особливості функціонування аграрних холдингових компаній в Україні. Інвестиції: практика та досвід. 2023. №5. 44-50.

СУЧАСНІ ІНСТРУМЕНТИ КОМУНІКАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА ВИРОБНИЧОМУ ПІДПРИЄМСТВІ

Ніколенко В.М., здоб. ОС «магістр»

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **О.М. Прядко**
Державний біотехнологічний університет

Сучасний ринок характеризується насиченням інформацією про підприємства, їх товари, що надходить з різних джерел і зумовлено розвитком цифрових каналів передачі даних, нових цифрових технологій, діджиталізацією. Це підвищує рівень конкурентної боротьби і ставить перед виробниками завдання пошуку найбільш ефективних каналів комунікації зі своїми споживачами. Зокрема,